

Rông Đất

(Quỳnh Mơ)

Thi hi hục lúi cúi trong gầm giường ra đồng giấy tờ, sách vở để bỏ bớt; nhất định hôm nay Thi phải dọn dẹp cái phòng mình mới được, cứ cái gì cũng tống xuống gầm giường. Sách, vở, truyện, báo, hình ảnh, thư từ ... tất tất mọi thứ Thi đều đẩy vào đó và xem như là chỗ cất giấu an toàn nhất. Đang sắp xếp cái đồng "lu xa bu" ấy, Thi bỗng khựng lại khi nhìn thấy cuốn sổ học bạ trung học của Thi hồi ở Việt Nam. Thi nhẹ nhàng cầm lên một cách cẩn trọng. Bìa sổ đã vàng úa, nét mực gần như đã mờ hẳn; phải cố gắng Thi mới đọc được dòng chữ: "Trường Phổ Thông Cấp 2 Phú Mỹ". Giấy thi đã mục nát gần hết cứ như chực muốn vỡ ra từng mảnh vụn. Thi tuân tữ đọc từng trang, từng trang một; rồi hình ảnh của những tháng năm Thi còn là học trò trường Phú Mỹ bỗng hiện lên rõ ràng trong ký ức Thi.

Thi là một cô bé chịu nhiều điều không may từ bé đến lớn. Thi xấu lắm nếu không muốn nói là "xấu đầu xấu đón". Thử tưởng tượng mà xem làm thân con gái mà có khuôn mặt nói theo kiểu nhà

văn Vũ Trọng Phụng: "của một người đàn ông không đẹp trai" thì có tội nghiệp cho Thi không chứ? Thi chả bao giờ dám soi gương cả. Ngay từ nhỏ Thi đã biết thế nào là mặc cảm thua kém mọi người. Thi trở thành một đứa trẻ ít nói, nhút nhát, và về mặt lúc nào cũng buồn vơi vợi. Cái mặc cảm mình là một kẻ "khác thường" đã từ lúc nào lần chiếm và cướp mất cái vẻ ngây thơ hồn nhiên mà đúng ra một đứa bé như Thi phải có. Thi là con gái độc nhất trong gia đình có bốn anh em. Một vài lần tình cờ Thi nghe lóm được bà dì của Thi chép miệng: "Người ta có năm có mười thì tốt, mình có một thì vô duyên," tỏ ý tội nghiệp cho mẹ Thi không may có cô con gái kém sắc như Thi. Hồi nhỏ nhà Thi nghèo lắm. Ngày ngày Thi đi học với manh áo vá vai, với chiếc quần bạc phếch, với khuôn mặt "khác thường"... Và cái chuyện Thi bị bạn bè chọc ghẹo, giễu cợt là chuyện thường ngày.

Rồi ngày qua đi, nỗi mặc cảm theo Thi lớn dần theo năm tháng. Thi lúc nào cũng như muốn lẩn tránh mọi người. Thi thường đi học rất sớm vì muốn tránh cặp mắt của các bạn cùng trường. Sáng sáng

Thi một mình ôm cặp lúi thủi đi qua con đường đất đỏ lầy lội để đến lớp. Nhìn Thi lè loi quá, đáng thương quá! Thi nhớ lúc đang học lớp Sáu, mới mười một tuổi đầu mà Thi đã biết suy nghĩ là cuộc

đời tàn nhẫn với Thi quá, nặng tay với Thi quá.

Sáng hôm đó như thường lệ Thi một mình vừa bước vào trường vừa lầm nhảm hát câu "Thế giới đông người sao chỉ thấy riêng ta," thì nghe tiếng bước chân đằng sau. Thi hết hồn, nghĩ trong bụng chắc lại ông nào chọc phá mình nữa đây. Thi quay lại thì ra là Huy, người học chung lớp với Thi vài tháng nay. Thi nhìn Huy rồi thản nhiên quay lưng

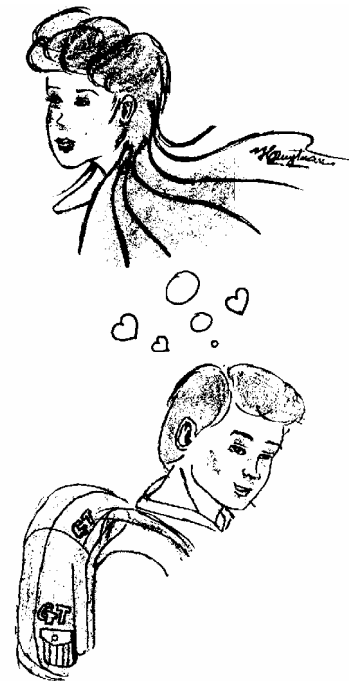
đi tiếp. Thi là vậy đó, chẳng bao giờ dám gọi chuyện với ai cho nên điều mà Thi không có bạn bè là đương nhiên thôi. Và lại Thi luôn nghĩ "ai mà thèm chơi với Thi!" Huy bước nhanh đuổi theo Thi và bắt chuyện với Thi. Huy bảo đã một vài lần thấy Thi khóc vì bị mấy học trò nam trong trường trêu chọc và khuyên Thi nên mách với ban giám hiệu, đừng nhịn hoài tội nó sẽ làm tới. Thi chỉ cười gượng một cái và nói cảm ơn Huy đã quan tâm đến mình... Kể từ hôm ấy Huy cũng đi học sớm; rồi kể từ hôm ấy sáng sáng hai đứa cùng rảo bước đến trường. Và cũng kể từ hôm ấy con đường lầy lội dẫn vào trường đối với Thi như toàn là đường hoa thơm cỏ lạ giăng ngập bước chân Thi. Trường Phú Mỹ cách sở thú có một con sông nhỏ. Sáng nào hai đứa cũng ngồi bên cạnh bờ sông nói chuyện trên trời dưới

biển một hồi cho đến khi học sinh lục đục vào trường thì tự động hai đứa trở về lớp. Huy bảo đi học sớm, lúc đó trường còn vắng vẻ, im lặng cho nên mình có thể nghe được tiếng mấy con thú từ bên Thảo Cầm Viên vọng sang: cọp gầm, sư tử rống, voi hú... Và điều đó làm cho Huy thú vị lắm. Từ ngày có sự hiện diện của Huy, Thi đỡ bị chọc phá hơn trước nhiều. Thi nghĩ có lẽ các bạn đã lớn đã biết suy nghĩ nên nhẹ tay với Thi hơn. Về sau này Thi mới biết Huy đã nói chuyện riêng với từng tên hay quấy rầy Thi. Không biết Huy đã nói gì mà từ dạo ấy Thi được sống trong yên bình, không còn bị làm phiền nữa.

Gia đình Huy cũng thuộc vào loại "vô sản chân chính". Huy là anh cả của bốn tên "đực rựa" ở nhà. Huy bảo tại vì là "ngũ quý" nên làm ăn không khá; giọng "Bắc Kỳ" của Huy thật nhẹ và ấm làm sao. Thi không nhớ đã nói gì với Huy, chỉ nhớ là Thi nói nhiều lắm. Thi có cái tật hay "kể lể vắn dài mười hai trang giấy" với Huy; những lúc ấy Huy thường không nói gì chỉ kiên nhẫn ngồi nghe, thỉnh thoảng cười nhẹ một cái. Thuở ấy Thi còn dại lắm, Thi xem Huy giống như ông thần hộ mạng của mình và đó là điều đương nhiên phải có. Ngày đó Thi nghĩ Thi yếu đuối quá, Thi không có gì để tự vệ cả, chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi Thi bay ra khỏi cuộc

đời này. Cho nên đương nhiên Thi phải có Huy để che chở Thi, để bảo vệ Thi, đơn giản vậy thôi.

Lên cấp ba (lớp 10,11,12), chuyển lên trường Trưng Vương thì hai đứa không học chung lớp nữa. Tuy nhiên hai đứa vẫn gặp nhau mỗi ngày. Huy thường lại nhà Thi chơi, biết Thi chỉ quanh quẩn ở nhà không thích ra ngoài, Huy hay đến ngồi nói chuyện hoặc làm bài với Thi. Bố mẹ Thi cũng rất quý Huy, luôn nhìn Huy với cặp mắt mang ơn. Với Thi thì Huy hy sinh cho Thi nhiều lắm, cái hy sinh của Huy là Huy đã can đảm kết bạn với Thi trong khi chung quanh mọi người đều xa lánh và coi thường Thi. Trong khi nhan sắc Thi tựa hồ như nhân vật Thị Nở trong tác phẩm Chí Phèo của Nam Cao. Huy là lá chắn che chở đời học trò

của Thi. Nếu như bây giờ Thi sẽ biết nói lên ngàn vạn lời để cảm ơn Huy.

Cứ thế ngày qua ngày hai đứa luôn có nhau. Cho đến một hôm, (Thi nhớ lúc đó Thi và Huy đang học lớp 12) Huy tìm gặp Thi, mặt buồn thiu nói: "Huy vừa nhận được giấy báo đi nghĩa vụ quân sự. Tuần tới Huy phải xa Thi rồi". Vào thời đó (1981-82) chiến trường Campuchia rất là ác liệt. Biết bao nhiêu thanh niên ra đi không trở lại, hoặc bỏ một phần thân thể lại xứ Chùa Tháp, hoặc nếu có trở về lành lặn thì cũng mang vào người chứng bệnh sốt rét kinh niên mà không thuốc gì chữa khỏi. Thi chết lặng cả người, không nói được lời nào. Lúc đó Thi vừa tròn 18 tuổi. Thi biết lúc ấy cái khái niệm về tình yêu trong Thi chưa có. Cái cảm giác buồn khổ trong Thi lúc đó giống như nàng sắp phải xa một người thân, một người đã từng lo lắng, săn sóc cho mình. Ngày đi, Huy nói với Thi:

"Thi đừng lo, con gái tuổi Thìn sau này sẽ khá. Huy muốn Thi phải tự hào về Thi, hãy nhớ mình là mạng con rồng chứ bộ".

Thi nửa cười nửa mỉa: "Rồng đất phải không Huy?"

Huy hỏi, "Rồng đất là gì?"

"Là con giun," Thi đáp.

Huy cười nhẹ một cái. Và đó là nụ cười cuối cùng mà Huy dành cho Thi, và đó cũng là lần cuối cùng hai đứa bên nhau. Huy đã vĩnh viễn

không trở lại. Khoảng vài tháng sau Thi được tin Huy đã tử trận. Huy đã ngàn đời yên nghỉ ở cái nước Cao Miên lảng giềng đầy xa lạ và cũng không ai biết rõ được ngày Huy mất. Thi lấy cái ngày nhận được tin làm ngày giỗ cho Huy. Từ đó hàng năm cứ đúng vào ngày ấy, Thi đều vào chùa đốt thắp nhang cầu siêu cho Huy. Nàng vẫn giữ cái lệ đó cho đến bây giờ đã là mười lăm năm. Thi nhớ Huy quá đi mất. Huy ơi! Kể từ dạo ấy Thi đi tìm nhân dáng của Huy, giọng nói của Huy khắp nơi. Thi biết rằng không có Huy cuộc đời nàng mãi mãi sẽ chỉ là những tháng ngày lặng lẽ, cô đơn, nhàm chán, mãi mãi sẽ chỉ là: "*Một ngày như mọi ngày, đi về một mình tôi...*"

Reng, reng, reng, tiếng chuông điện thoại làm Thi "tỉnh giấc nồng". Thi nhắc điện thoại lên, "Hello!"

"Thi hả, chị Mạnh nè!"

Thi nói chuyện thăm hỏi với chị một lúc và cuối cùng chị Mạnh nói:

"Chị gọi nhắc chừng em là chị còn một tuần nữa là hạn chót nộp bài cho ban biên tập."

Thi lại rên rĩ với chị một hồi:

"Chị cho em miễn được không chị?"

Chị Mạnh không nói gì chỉ cười rồi "bye".

Từ lúc anh chị Mạnh bắt đầu nhắc nhở các thầy cô chuẩn bị

viết bài cho báo xuân đến ngày nộp bài là năm tháng. Kể từ đó đến nay Thi đã sống trong "nỗi kinh hoàng lo sợ" không biết số phận mình sẽ ra sao. Nếu bạn biết được hậu quả gì sẽ đến với ai không nộp bài thì bạn sẽ không cho là nàng nói điều. Nào là sẽ bị đăng hình lên báo với dòng chữ thầy hoặc cô này đã không viết bài. Giời ạ! Thế thì có khác gì là bị đăng lệnh truy nã đâu. Không biết ông thầy nào đã nghĩ ra cái chiêu này (?) Thi thật là báỉ phục vì mới nghĩ đến thôi là nàng đã "phát rét" lên rồi. Nào là sẽ không được dự tiệc tất niên, Thi vốn dĩ là người có "tâm hồn ăn uống" nên hình phạt này đối với nàng thật là đáng sợ. Hơn nữa Thi có thói quen từ bé là luôn "chấp hành nội quy của tập thể một cách nghiêm chỉnh" nên nàng cũng đành bấm bụng liều thử một phen. Nghĩ đến đó Thi thở dài một cái rồi ngồi vào bàn lấy giấy bút ra bắt đầu viết. "Biết viết gì đây...", nàng vừa viết vừa lẩm nhẩm hát. Thi ngại viết ghê nơi, lý do thật giản dị chỉ vì văn chương của nàng thì không đầy lá mít (Thi chưa thấy lá mít bao giờ, chắc là nó phải nhỏ lắm?)

Thấm thoát Thi có mặt ở Văn Lang vừa tròn một năm. Cũng may cho nàng dạo ấy Văn Lang đang thiếu thầy cô nên Thi xin vào cũng không mấy khó khăn(?) Từ đó, ngày thường Thi cắp sách đến trường làm sinh viên Mỹ, còn

mỗi sáng thứ bảy nàng đến Văn Lang làm cô giáo Việt Nam. Và từ đó nàng trở nên mạnh dạn và tự tin hẳn ra. Vài lần Thi thầm nghĩ từ nay mình sẽ không phải nhịn ăn quà, ky cóp cho đủ tiền vé để về mãi tận Việt Nam mới tìm lại được kỷ niệm thời thơ ấu. - ngay đây thôi, ở ngay tại San Diego này, mỗi sáng thứ bảy đến Văn Lang Thi vẫn có thể hít thở được không khí của quê hương mình, của Phú Mỹ, của Trung Vương ngày nào. Vẫn có thể nghe được tiếng ê a đánh vần của trẻ theo nhịp thước của thầy cô. Vẫn có thể nhìn thấy lại được hình ảnh thầy Sơn, thầy Ly Tao của Thi thuở nào. Cái hình ảnh mà có lẽ mãi mãi nàng sẽ không quên:

*"Khi thầy viết bảng bụi phấn rơi rơi,
Có hạt bụi nào rơi trên bục giảng,
Có hạt bụi nào vương trên tóc thầy..."*

Thật vậy, cái thời gian còn là học trò ở Việt Nam là thời gian quý báu và thần tiên nhất đối với Thi cho dù nàng đã gặp nhiều bạc đãi của bạn bè cùng trang lứa. Thi luôn nhớ về cái thời "vàng son" đó, cái thời Thi có Huy. Và cho tới bây giờ, thoát một cái Thi đã già lúc nào không hay. Nàng đang ở vào cái lứa tuổi mà nếu nói là đã về chiều thì cũng không có gì quá đáng. Nhưng nàng vẫn còn nhớ hoài về cái quá khứ ấy (như vậy có

"trầm trọng" lắm không bạn?).

Rồi bỗng nhiên trong lòng Thi dâng lên một niềm vui, niềm hạnh phúc khó tả. Cái niềm vui, niềm hạnh phúc vì nàng đã dám "can đảm" tự tìm đến với tổ chức thiện nguyện Văn Lang. Thi cảm thấy mình nhận được thật nhiều khi tham gia công tác xã hội này. Nàng đã nhận được thật nhiều hạnh phúc từ những câu hỏi ngây ngô một cách đáng yêu của học trò bằng cái giọng Việt Nam cứng ngắt. Nàng đã nhận được thật nhiều niềm vui từ những ánh mắt đầy thiện cảm của tất cả thầy cô trong trường. Từng này tuổi đầu Thi mới biết rằng hạnh phúc là cái phải tự mình tạo ra chứ đừng mong chờ ai sẽ mang đến cho mình. Hạnh phúc là khi mình biết quý và trân trọng những gì mình đang có. Hạnh phúc là khi mình không còn tự cho mình là "Rồng Đất" nữa...

Một luồng gió lạnh thổi vào phòng, chắc mẹ Thi mới mở cửa ra vườn. Trong cái giá lạnh của những ngày cuối năm, Thi bỗng háo hức mong chờ Tết đến. Nàng nguyện cầu mọi muộn phiền, giông tố trong lòng sẽ không còn đeo đẳng nàng nữa để tâm hồn nàng mãi được bình yên trong những ngày tháng tới. Nàng mộng tưởng một ngày nào đó nàng sẽ sáng tác được những

vần thơ hay, chứ không "đốt đặc cán mai" như bây giờ. Nàng ước mơ mọi điều tốt lành, may mắn sẽ đến với mình trong năm con mèo để thương nàng. Nàng mơ màng ... nàng mơ đủ thứ hết. Văng vẳng giọng hát của Khánh Ly từ ngoài phòng khách vọng vào:

*"Tôi đang mơ giấc mộng dài
Đừng lay tôi nhé cuộc đời chung quanh...
Đừng lay tôi nhé cuộc đời,
Tôi còn trẻ dại cho tôi mơ mộng."*

(Văn Lang 12/98)

"Hoặc là bạn phản nản rằng những bụi hoa hồng sao có đầy gai, hoặc là bạn nên lấy làm mừng rằng trong những bụi gai có đầy hoa hồng."

(Vô Danh)

Cười

(N N lượm lặt)

Hiếu Lâm

Trời đang nắng gắt, một mày râu lẻo đẻo theo sau lưng một áo dài hơi "phì".

Áo dài: Muốn làm quen hả?

Hồng dễ đâu nghe!

Mày râu: Bà làm ơn làm phúc cho tui đi trong bóng của bà được rồi. Trời đang nắng gắt mà.

Áo dài: (tức điên).

Quen

Con gái đọc thư của anh trai (là sinh viên) cho mẹ nghe: "... Mẹ yêu quý! Con nhớ mẹ vô cùng..."

Mẹ: Thôi! Không đọc nữa.

Mang ví của tao ra đây!

Nhắc Khéo

- Hai bạn trẻ cùng nhau ra bãi biển, nói chuyện cả nửa tiếng thấy chàng chẳng "động tĩnh" gì, nàng viết vào tay chàng rồi hỏi:
- Đố anh, em viết chữ gì ?
- Chữ XEM.
- Thế đánh vần làm sao hả anh.
- X- EM XEM.
- Có vậy mà cũng bắt người ta nhắc! □